

אוסף שירים

ארתיים ביילים (טונקיך)

פרפר

הפרפר התישב על אבן קרה,
הפרפר התישב לפני,
התקרבת אלי, עלתה בי מחשבה:
"האם יש לסמך על עיני?"

והושטתי יד, הפרפר לא ברח,
הוא רק התישב על כתפי,
הסתכלתי אליו והרגשתי שמחה;
והחם התפשט בגופי.

והמשכתי לצעד, לצעד בלי לעצור,
רציתי לצאת מהעיר,
השעון שוב תקתק, במזרח הנה אור,
עוד מעט יהיה בקר בהיר.

ויצאתי בסוף, הנה דשא ירוק,
והיתה הרגשה של שלווה,
הפרפר הנה כאן, שוב נשמתי עמוק.
והשמש? השמש נרחה...

הנה לילה חשוך, הייתי הולך
ברחובות העיר הריקים,
הייתי מותש, הייתי עיף,
הבתים היו דוממים.

הנה קר מסביב והרוח נשבה,
אין ירח וגם אין כוכב,
אין אדם ברחוב או אפילו תיה;
ואין קרן אור במזרח.

הייתי הולך, הייתי נופל,
בדלתות הייתי דופק,
אבל, משום-מה, לא היתה לי תשובה,
כל מה ששמעתי זה הד.

והנה לי שעון, אבל הוא נעצר,
המחוג קפא במקומו.
הרחוב החשוך הנה כל-כך נר,
ריקנות ודממה שלטו בו.

אני חשתי בדידות, לא היתה לי תקווה,
לא ראיתי סבה להמשיך;
וברגע שבירה, רגע של נפילה,
כשקמות הייתי צריך,

האם כדאי לנו לחזור
 ושוב להסתכן?
 או לפני זה יש לעצור,
 לשאל את הזקן?"

וכשהביטה הם חזרו,
 פנו עם שאלה –
 מדוע בדרךכם טעו?
 והם קבלו תשובה:

"מסלול הוביל אתכם נכון,
 כאן לא נפלה טעות,
 אתם עברתם במקום,
 פספסתם הזדמנות.

אז שוב תלכו ותחפשו,
 עברו בדרךכם,
 אבל הפעם תחשבו,
 מה היקר לכם?"

באר

שבעה ימים, שבעה לילות,
 הם במדבר הלכו,
 אוצר יקר מאגדות,
 ביחד הם חפשו.

זקן חכם ספר להם:
 "חבוי שם במדבר,
 אוצר גדול, אוצר שלם,
 ממנו אין יקר!"

זהב וכסף הם חפשו,
 הלכו בלי מנוחה,
 עד שהמים כבר אזלו,
 לא נשארה טפה;

ולבדם בין החולות
 מחם הם הסתתרו;
 ובשפתיים יבשות
 בשקט לחשו:

או אלהים! תן נחמה,
 פון אל מעין.
 תן רק סכוי, תן רק תקווה,
 תן רק לצאת מכאן!

וכש'למות הם חכו:
 "שרק יבוא מהר!"
 מקור של מים הם ראו,
 ראו את הבאר.

באר המים הקרירים
 באמצע המדבר
 החזיר להם את החיים,
 נתן להם מחר;

והם הלכו בחזרה
 בלי כסף וזהב,
 רק נשארה השאלה:
 "מה לעשות עכשו?"

אדם

אדם הלך בחוף הים
 והסתכל הצדה,
 הוא התישב, עוד רגע קם,
 תיך ושוב הלך קדימה.

עוד גל הגיע מן הים,
 את עקבותיו מחק,
 שקעה השמש, היום תם;
 וגם מחר נראה אותו משחק.

כוכב

כשאני בא הביתה כל ערב
 בשמים אני מסתכל,
 ושוכב במטה במרפסת
 ואת העינים עוצם.

אך עדין רואה שם למעלה
 יש כוכב שלא נעלם;
 ואני כמו צפור עף למעלה
 להספיק עד שליילה לא תם.

הכוכב כבר קרוב, עוד רגע
 ואני מגיע לשם.
 עוד מעט אצבר כח ממנו,
 עוד קצת המסע הזה תם.

הקרינה כבר שורפת כנפים
 ובכל-זאת, אני מאשר,
 כי אני כבר מעל השמים,
 עוד מעט והכח נצבר!

אך רגע לפני סוף הדרך
 אותי מעיר השעון;
 וגם מעירה אותי קרן,
 לא נותנים לי לחזור לחלום.

אני קם, מתעורר, מתקלח
 ושוב הולך לעבוד;
 כדי לחזור הביתה בערב
 את החלום שוב לראות.

לזכרו של העץ

השטח פתוח, בתים דוממים,
עץ ישן מתרומם מהקרקע.
הוא נשמט, נהרס ללא רחמים
על-ידי הנחל של טרקטור.

הוא שוכב ונוכר בימים שעברו,
בתקופה שהוא היה זרע,
בטפות הגשם אותו הם השקו
כדי שהוא ישבר את הסלע.

הולכי רגל רבים מצלו נהנו,
הסתתרו מהחם של השמש;
ובחרף מגשם אליו הם ברחו
על מנת ליבש את הבגד.

זוגות של אוהבים אמונים נשבעו,
לקשו סודותיהם בסתר.
ילדים על ענפיו חזקים שחקו
ולא דאגו מכל-יתר.

מלחמות שם עברו ועליו הן פסחו.
הוא ראה שם כאב ולא פעם.
לוחמים אמיצים את דמם שם שפכו,
שרשיו מכירים את הטעם.

והיום עיר הוקמה במקום שגדל
שם עכשו יגדלו תושביה
בתכנית המתאר, מקומו לא נפל
הוא ישן בשביל קשוטיה.

השטח פתוח, בתים דוממים,
העץ מתרקב על הקרקע.
הוא נשמט, נהרס ללא רחמים
על-ידי הנחל של טרקטור.

יש מקום, לא רחוק מהבית...

יש מקום, לא רחוק מהבית,
אולי חצי-שעה נסיעה,
שבחם הלוהט של הקיץ
יש תמיד קהל בכניסה.

העיר מוצא לו שם כח.
הבודד מוצא לו חברה.
איש-מוזר מרגיש שם בנוח
ומדאג מוצא לו שלוחה;

וקצין שם רוקד עם חילת;
ומבטל מלמד מהנדס;
ומלצר שעניף ממשמרת
צעד בסיס שם חורש.

הסטודנטים לומדים בשעות-ערב
תרגילים מוזרים של ריקוד,
שאותם לא רושמים במחברת
אלא רוקדים עם בת-זוג.

המשקה הנפוץ שם זה מים;
ובסוף יוצאים קצת שכורים,
מזיעים, עם כאב ברגלים;
ובכל-זאת ממש מרצים.

סם הסלסה עובד על בטוח
הוא לא משאיר סכויים,
גם אם אתה "גבר-קשוח"
וגם אם "חנון-מחשבים".